

Скопје, 26 јули 1963 година... 5 часот и 17 минути... сончево утро кое било затемнето од страотен татнеж. Македонската метропола доживеа земјотрес кој траел само неколку секунди... Но, тој остави длабоки рани врежани во душите на скопјани, особено кај оние кои биле сведоци на тој трагичен настан. Стравотиите од земјотресот ги помнат сите кои ја преживееја таа катаклизма. Во сеќавањето на преживеаните вечно ќе остане сликата на разурнатиот град и тоа како во секундите на катаклизмата тој исчезнува, како и да не постоел. Биле прекинати сите животни текови, сè било претворено во урнатини, многубројни човечки жртви. И додека сè уште не биле расонети и освестени од она што им се случува, само по три минути по првиот удар следува и втор, а потоа се

ределе едноподруго потреси од послаб интензитет. Земјотрес каков што не памети поновиот летопис на градот, навикнат на разорни зла и патила. Градот речиси збришан од Земјината топка. Неколку секунди биле доволни за тој да стане руина, едноставно градот не можело да се распознае, го изгубил својот лик.

Под урнатините се нашле 1.066 човечки жртви на природната стихија и повеќе од 3.300 ранети. Тој петок часовниците запреле на судбоносните 5 и 17 минути, за да го означат најдолгиот ден во историјата на градот. Тоа утро сеизмографите во светот регистрирале силен земјотрес со епицентар во Скопје.

Етерот многу брзо го пренел ужасниот настан. Уште истиот ден, а и подоцна, небото над градот било претесно за сите авиони кои пристигнувале од

Тоа лето 1963 година, скопјани ги преживуваа своите најтешки моменти. Нивниот град и гордост доживеа катастрофа од неспоредливи размери, токму пред дваесетгодишнината од ослободувањето и слободниот живот.

Три минути по првиот потрес се случил и втор со ист интензитет (8,5 степени според Меркалиевата скала), по кој следувале стотици и стотици други земјотреси со помала сила.

Пишува: Милева ЛАЗОВА

СÈ УШТЕ БОЛАТ РАНИТЕ ВРЕЖАНИ ВО ДУШИТЕ НА СКОПЈАНИ

секаде, носејќи прва помош. Во тие први моменти на несреќа и избезуменост, околу осумдесет земји му подале рака на настраданиот град, на Скопје, кое стана симбол на светската солидарност. Благодарение на ваквата широка и несебична помош на домашната и на светската јавност, Скопје го доби своето второ најпознато име - град на солидарноста.

Меѓу триесеттината споменици на културата кои претрпеа оштетување, речиси сосема беа уништени тврдината Кале, Сули-ан, Безистенот, Археолошкиот музеј, Народната и универзитетска библиотека, театрите во градот, како и многу киносали, зградата на Народна банка, Железничката станица и многу други.

Месеците минуваа брзо, во трескава обнова на градот.